

Arrest

nr. 289 623 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 ALOST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Arabische origine en is uw moedertaal het Dari (hoewel u ook het Pashtu machtig bent). U werd geboren in het dorp Jamali (provincie Nangarhar, district Behsud) waar u uw ganse leven gewoond hebt. U bent ongeschoold en u kunt niet lezen noch schrijven. Evenmin had u een officiële job maar u ging soms bijspringen op het groenteveld van uw oom. Daarbuiten bleef u voornamelijk thuis bij uw gezin. U heeft in totaal twee broers en twee zussen: A.Z (ca. 35 jaar oud), K. (ca. 15), F. (ca. 12) en N. (ca. 11).

Uw vader was in Afghanistan actief bij het NDS (National Directorate of Security). Hij was daar gedurende 30 à 35 jaar werkzaam en bekleedde er een hoge positie, met spionnen die aan hem rapporteerden. Voornamelijk deed hij dienst in Jalalabad maar bij momenten werd hij gestationeerd op andere plekken zoals Khogyani en Bati Kot. Toen u 8 à 9 jaar oud was, werd uw vader door de taliban vermoord toen hij op post was. Hierop volgend doelde de taliban erop uw familie kapot te maken. Daardoor diende uw oudste broer A.Z. – die op zijn beurt dienst deed als soldaat bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) – het land te verlaten toen u nog een klein kind was. De reden hiervoor was dat de taliban hem met de dood bedreigd had. A.Z. reisde naar België en diende hier op 15 mei 2012 een verzoek om internationale bescherming in (xxxx). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende hem op 17 september 2012 de vluchtelingenstatus toe.

Ongeveer een maand voor uw vertrek begon de taliban ook u te viseren. In die periode kwam een dorpeling genaamd R. aan uw huis en vertelde hij dat hij tijdens zijn werkzaamheden de taliban had horen zeggen dat ze “de zoon van uw vader” zouden vermoorden. Zo’n 10 à 12 dagen later bezocht hij opnieuw jullie huis met diezelfde boodschap. Hij deed dit omdat hij een goede persoon was en hij jullie wilde waarschuwen. Beide keren vroegen uw gezinsleden met aandrang aan R. wie de talibs waren die dat verkondigden, zodoende klacht te kunnen neerleggen bij de overheid, maar deze hield telkens de lippen stijf op elkaar omdat hij zijn eigen leven niet op het spel wilde zetten. Na 12 of 17 dagen werd er voor de deur van uw huis een brief afgeleverd waarin stond dat u binnen de 10 à 15 dagen zou worden vermoord. Diezelfde nacht waren er schoten hoorbaar in de nabijheid van uw huis. Jullie informeerden de politie, die nadien tweemaal de omgeving van uw huis kwamen controleren. Uiteindelijk beslisten uw moeder en uw oom dat u het land moest verlaten en vatte u 3 of 4 dagen later uw vertrek aan. Met behulp van een smokkelaar reisde u over land via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Uw reis duurde in totaal 3 maanden. U kwam op 3 november 2020 aan in het Rijk en u deed op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw aankomst vernam u via uw moeder dat uw broer K. verdwenen was. Dit gebeurde toen u onderweg was; sindsdien heeft uw familie in Afghanistan niets meer van hem gehoord. Jullie weten niet of hij meegenomen zou kunnen zijn door een groepering, noch of hij al dan niet nog in leven is.

In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban omdat de taliban het op uw familie gemunt heeft door de werkzaamheden van uw vader en uw broer, en ook omdat u nu in Europa verbleven heeft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw taskara (kopie), twee foto’s van u samen met uw broer A.Z. (kopieën) en documenten omtrent de werkzaamheden van uw vader (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder wordt door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van

Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 13 november 2020 immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 16 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het AZ Sint-Jan te Brugge op 26 november 2020, dat uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 20,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Opvallend genoeg bleef u ten overstaan van het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud volhouden dat u op het ogenblik van de registratie van uw verzoek slechts 16 jaar oud was (CGVS p.4). Uw onwaarachtige verklaringen over uw leeftijd vormen op zich al een negatieve indicatie betreffende uw algemene geloofwaardigheid.

Aangaande uw problemen in Afghanistan moet verder worden vastgesteld dat uw verklaringen verre van consistent zijn. Toen u op het CGVS de kans kreeg om uw redenen voor vertrek uiteen te zetten, verwees u enerzijds naar de dood van uw vader en het vertrek van uw broer (zie infra). Anderzijds verwees u naar eigen bedreigingen vanwege de taliban: de taliban zou verteld hebben aan andere dorpelingen dat zij u wilden vermoorden, zo verklaarde u, zonder meer (CGVS p.12). U later gevraagd naar nadere details over deze dreigementen, lichtte u toe dat jullie dat eerst twee keer hoorden via enkele dorpelingen en beweerde u plots dat dat ook nog een derde keer via een dreigbrief gebeurde, die stipuleerde dat men binnen 10 dagen tot twee weken tot actie zou overgaan (CGVS p.15). Dat u tijdens uw vrije relaas geen enkele melding maakte van deze brief, die een dergelijk grimmige boodschap bevatte, is reeds merkwaardig daar u gevraagd werd om uitgebreid en in detail uw redenen voor vertrek uit te leggen (CGVS p.12).

Nog merkwaardiger is dat, toen u verder bevraagd werd over deze bedreigingen, u nog een andere versie van de feiten aan de oppervlakte bracht: zo was er opeens nog maar sprake van slechts één dorpeling die jullie de boodschap van de taliban kwam verkondigen, zijnde R. die hiervoor tweemaal jullie huis bezocht (CGVS p.16), dit terwijl uit u eerder nog beweerde dat jullie dat van meerdere dorpelingen te horen kregen (CGVS p.12). En hoewel u in uw vrije relaas aangaf dat de taliban aan andere dorpelingen verteld had dat zij u wilden vermoorden (CGVS p.12), komt u nu aandragen met het feit dat R. dat slechts gehoord had toen hij ergens aan het werken was (CGVS p.17), waaruit dus niet blijkt dat de taliban hem (of andere dorpelingen) daarvoor benaderd had om dat te vertellen zoals u eerder aangaf.

Helemaal bevreemdend is echter dat u op uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nóg maar eens een andere versie van de feiten liet optekenen: toen verklaarde u niet alleen dat de taliban u bij monde van andere mensen bedreigde, maar ook dat de groepering enkele keren zelf is langsgekomen aan uw huis en dat u twee dreigbrieven van hen ontving (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nochtans had u het op de zetel van het CGVS (althans in één van de versies van uw verklaringen) slechts over één brief en beaamde u dat de taliban nooit uw huis heeft bezocht wanneer deze vraag u gesteld werd (CGVS p.16). Dergelijke tegenstrijdigheden doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Hiermee geconfronteerd, gaf u de bizarre uitleg dat u twee kopieën ontving van één en dezelfde brief (CGVS p.19). Daar waar het al weinig aannemelijk is dat de taliban u überhaupt zou meedelen dat zij u “binnen de 10 à 15 dagen” gingen vermoorden zonder verdere toelichting (CGVS p.18) – en u met andere woorden ruimschoots de gelegenheid gaven om de benen te nemen, wat toch niet hun bedoeling kan zijn – kan al helemaal niet ingezien worden waarom zij u hier een tweede maal aan zouden herinneren met exact dezelfde brief zonder tot actie over te gaan. Het feit dat deze brief (of brieven) voor de deur van uw huis werden gelegd, impliceert immers dat de taliban al op de hoogte was van uw adres en dat zij dus meer dan genoeg kansen moeten hebben gehad om u rechtstreeks uit te schakelen indien dit hun intentie was. Dat zij uw dorp niet betraden uit angst dat de overheid hen zou bekampen (CGVS p.19), klemmt overigens met uw eerdere bewering als zou de taliban steeds in het geheim uw dorp betreden wanneer zij daar iemand in het vizier hebben (CGVS p.13). In de marge moet bij dit alles worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielpcedure geen enkele dreigbrief (of -brieven) heeft ingediend, hoewel u hier expliciet naar gevraagd werd (CGVS p.18), waardoor uw verwijzing naar een dreigbrief niet alleen consistentie en plausibiliteit ontbeert, maar ook slechts op blote beweringen rust.

Ook voor wat betreft de precieze aanleiding voor uw vertrek valt met uw verklaringen geen land te bezeilen. Afgaand op de laatste versie van uw asielaanvraag (i.e. twee waarschuwingen van dorpeling R. en één dreigbrief), vatte u naar eigen zeggen uw reis aan om en bij een maand na het eerste bezoek van R.

(CGVS p.17). U gevraagd waarom u niet onmiddellijk na Rs eerste waarschuwing vertrok, luidde uw uitleg als volgt: "De eerste keer toen we mondeling gewaarschuwd werden door R. geloofden we het niet, we dachten dat dat misschien was om ons bang te maken. Maar nadat we de dreigbrief ontvingen, toen realiseerden we ons dat het een serieus probleem was." (CGVS p.18). Het mag echter verbazen dat u en uw gezin Rs aankondigingen niet serieus namen. U duidde immers zelf dat de taliban al sinds de dood van uw vader uw familie wilde kapot maken en dat uw oudere broer daardoor het land had moeten verlaten (CGVS p.15). Dat jullie in het licht van deze context R. niet geloofden, lijkt bijzonder ongerijmd. Uw uitleg als zouden jullie R. aanvankelijk niet geloofd hebben en het probleem nog niet als iets serieus beschouwd hebben, klemmt overigens ook met uw eerdere verklaring niet meer uw huis te hebben verlaten nadat de taliban bij monde van andere dorpelingen had gezegd dat ze u wilden vermoorden (CGVS p.12).

Niet enkel over uw vluchtaanleiding maar ook over de periode van uw vertrek zijn uw verklaringen bezwaarlijk helder te noemen. U gevraagd wanneer u uit Afghanistan vertrok, antwoordde u eerst zich de datum niet meer te herinneren. Vervolgens hiernaar gepeild aan de hand van enkele feestdagen stelde u dat u alleszins niet rond Nowruz (Perzisch nieuwjaar) vertrok maar wel "lang" na Eid Qurban (Offerfeest), echter lichtte u niet toe hoe lang dat was, hoewel u dat expliciet gevraagd werd. De maand van uw vertrek had u eveneens het raden naar en, u gevraagd in welk seizoen u vertrok, antwoordde u na lang nadenken dat dat in de winter was om vervolgens luidop te vragen of de winter wel na Eid Qurban komt (CGVS p.10-11). Uw vage en ontwijkende antwoorden kunnen geenszins overtuigen daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat u uw vertrek toch op zijn minst ietwat concreet kunt kaderen aan de hand van een alom bekende feestdag, en dat u zich al zeker meteen voor de geest kunt halen in welk seizoen u vertrok. Voor het overige druist uw bewering in de winter te zijn vertrokken volledig in tegen de rest van uw verklaringen, daar u aangaf drie maanden onderweg te zijn geweest (CGVS p.11) en u op 3 november 2020 in België zou zijn gearriveerd (zie Bijlage 26 in administratief dossier). Hieruit volgt dan weer dat u in volle zomer uw vertrek moet hebben aangevat.

Het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw eigen moeilijkheden met de taliban, doet tevens twifelen aan de verdwijning van uw jongere broer K., die overigens louter gebaseerd is op losse beweringen van uwentwege. Mocht hij werkelijk van de aardbodem verdwenen zijn, kunt u in ieder geval niet hardmaken dat de taliban daarachter zou zitten of, zoals u het stelde: "Gezien eerder mijn oudere broer hun doelwit was, maar hij er niet meer was, was ik het doelwit van hen en nadat ik vertrokken ben, is mijn jongere broer verdwenen." (CGVS p.17). Los van het gegeven dat u zelf toegaf niet te weten in welke omstandigheden K. verdween en waar hij zich thans bevindt – u en uw gezin zouden sinds zijn vermeende verdwijning geen enkel nieuws meer hebben vernomen (CGVS p.19) – lijkt het tevens bijzonder onwaarschijnlijk dat de taliban het opeens op uw jongere broer zou hebben gemunt aangezien dit haaks staat op hun passieve handelswijze toen u zich zelf nog in uw dorp in Afghanistan bevond (zie supra).

Bovenstaande inconsistenties, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw persoonlijke problemen met de taliban in Afghanistan. Derhalve kan er u op basis van uw voorgehouden asielrelaas niet de status van vluchteling worden toegekend.

Het loutere gegeven dat uw vader actief zou zijn geweest bij het NDS biedt an sich geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. Hoewel u oppert uit Afghanistan te zijn vertrokken omwille van de job van uw vader (en die van uw broer; zie infra) kunt u geenszins aantonen dat dit uw werkelijke vertrekaanleiding betrof (CGVS p.12). Aan uw persoonlijke aanvaringen met de taliban kan immers geen geloof worden gehecht, zoals hierboven gemotiveerd, en bovendien gaf u zelf aan dat de taliban daarbuiten nooit naar uw huis gekomen is (CGVS p.16), noch vermeldde u andere incidenten waaruit kan worden afgeleid dat de taliban of een andere groepering (of persoon) u daarbuiten hinder bezorgden toen u in Afghanistan woonde. Hierbij komt dat de dood van uw vader op 18/06/1390 (Gregoriaanse kalender: 09/09/2011) oftewel meer dan 9 jaar geleden plaatsvond, zo blijkt uit de asielverklaringen van uw broer (zie gehoorverslag 15-15342 p.2, toegevoegd aan administratief dossier). Omwille van het feit dat u dus gedurende vele jaren na zijn dood in Jamali kon blijven wonen zonder daar geloofwaardige problemen te hebben gekend alsook het feit dat uw familie daar thans nog verblijft – ondanks dat de taliban wel degelijk uw dorp kon betreden wanneer zij dat wilden (CGVS p.13) – kunt u dan ook geen actuele noch gegronde vrees aantonen louter op basis van het profiel van uw vader.

Dit besluit wordt bovendien bevestigd door uw gebrekkige verklaringen over zijn dood. Hoewel uw vader volgens u werd vermoord in een aanval door de taliban toen hij op post was (CGVS p.7), verklaarde uw broer dat hij leed aan een hoge bloeddruk door de dreigbrieven die hij ontving van de taliban en zou hij uiteindelijk bezwaken zijn aan een hartaanval (zie CGVS-vragenlijst 15-15342, ingevuld op de DVZ, vraag

3.5). Hiermee geconfronteerd, stelde u dan weer dat u dat niet wist omdat u nog klein was op dat moment (CGVS p.7). Mocht u werkelijk problemen gekend hebben met de taliban in Afghanistan ten gevolge van uw vaders werk en zijn dood, kan nochtans worden verwacht dat u over dergelijke basale zaken actief informatie inwint bij uw oudere broer of de rest van uw familie zodoende uw eigen situatie te kunnen inschatten. De opmerking van uw advocaat hieromtrent, namelijk dat de precieze omstandigheden van uw vaders dood niet werden meegedeeld aan uw familie (zie opmerkingen advocaat d.d. 1 juli 2021 in administratief dossier), bieden geen verklaring voor het voorgaande gelet op het feit dat A.Z op zijn beurt deze omstandigheden wel degelijk wist te schetsen, en dan nog behoorlijk precies ook (zie supra). Hierbij komt dat u dan wel documenten neerlegt omtrent de werkzaamheden van uw vader doch hieruit kan niet blijken dat hij gestorven is en al zeker niet dat hij problemen kende met de taliban, waardoor u uw vaders dood en zijn problemen met de taliban op zich niet aantoon, laat staan dat u hiermee bewijst daardoor zelf moeilijkheden zou hebben gekend.

Ook uit het gegeven dat uw broer A.Z als soldaat diende voor het Afgaanse leger kunt u geenszins een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk maken. Blijkt immers dat u nauwelijks toelichting kunt geven over zijn werkzaamheden, noch weet u te vertellen wat A.Z. precies meemaakte waardoor hij op zijn beurt Afghanistan moest ontvluchten (CGVS p.14-15) ondanks het feit dat u verklaarde dat uw vermeende problemen ook door het werk van uw broer zouden zijn veroorzaakt (CGVS p.12). Ook na het vertrek van uw broer (in april 2012; zie gehoorverslag 15-15342 p.7) bleef u nog ettelijke jaren in Jamali wonen en bovendien roept u geen geloofwaardige problemen in voor wat betreft deze periode en is het zo dat de rest van uw familie daar nog steeds woont.

In dit verband moet tevens worden benadrukt dat de vaststelling dat het CGVS in hoofde van A.Z. overging tot de toekenning van de vluchtelingenstatus niet betekent dat er aan u automatisch ook een beschermingsstatus dient te worden toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Immers heeft de asielpcedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming. U bleef hierbij in gebreke.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. De kopie van uw taskara kan louter uw verklaringen omtrent uw identiteit ondersteunen maar biedt geen begin van bewijs voor uw voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan. De foto's, waarop u te zien bent met uw broer A.Z., staven enkel uw verklaringen omtrent jullie familieverband, een element dat door het CGVS niet betwist wordt. Tot slot zijn de documenten omtrent het werk van uw vader (i.e. twee identiteitskaarten van het NDS en drie waarderingsbrieven) dan wel illustratief voor de werkzaamheden die hij in het verleden zou hebben uitgevoerd doch zij hebben geen bewijswaarde voor wat betreft de omstandigheden van zijn dood, en al zeker niet voor uw vermeende problemen met de taliban die daaruit zouden voortvloeien.

De tot nu toe onbesproken opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud die door uw advocaat werden overgemaakt d.d. 1 juli 2021 werden doorgenomen doch zij hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 9 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen

van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud (provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij zet hierbij uiteen:

“Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij als ongegrond af te wijzen, op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang zouden brengen, quod non !

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Aangezien uit de verklaringen van verzoeker duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst inderdaad niet als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er integendeel sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In het geval van verzoeker heeft hij net daarvan te lijden, maar de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren, dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden.

Bovendien heeft de Taliban recent de macht overgenomen in Afghanistan en vreest verzoekende partij terecht een actieve vervolging ten aanzien van hem voert. Nu zij de macht hebben gegrepen hoeft het geen verder betoog dat de eerder geuite bedreigingen vandaag de dag des te acuter zijn. Immers, nu de Taliban openlijk zijn praktijken kan uitoefenen, houdt niets hen tegen om verzoeker te vervolgen.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen. Die vrees heeft verzoeker meegenomen naar België waar hij bescherming zocht.

Voorafgaandelijk aan de bespreking van de door het Commissariaat-Generaal aangevoerde argumenten wenst verzoeker eerst op te merken dat de weergave van de feiten door de Commissaris-Generaal nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details.

Verzoekende partij benadrukt evenwel dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden.

Om die reden verwijst verzoekende partij naar hetgeen hij in de voorgaande procedure verklaarde, en is hij van mening dat het Commissariaat-Generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven.

De bestreden beslissing is dan ook uiterst onduidelijk en zeer karig wat haar motivering betreft.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst, waarbij de Taliban op heden de macht heeft gegrepen, en aldus de overheid en haar vertegenwoordigers (zoals politie) kunnen gebruiken om politieke opposanten het leven onmogelijk te maken door hen voor het minste te arresteren en telkens zwaar te mishandelen. Ook is het welgekend dat de Taliban tracht alle aanhangers van het voorgaande regime te vervolgen. Gelet op de hoedanigheid van de vader en broer van verzoeker, dreigt laatstgenoemde eveneens te worden vervolgd.

Er worden regelmatig politieke moorden gepleegd.

De daders van die misdrijven blijven bovendien buiten schot, omdat diezelfde overheid en haar vertegenwoordigers hen de nodige bescherming verlenen.

Het Commissariaat-Generaal lijkt problemen te distilleren uit de verklaring van verzoekende partij omtrent zijn leeftijd. Verzoeker heeft verklaard 16 jaar te zijn op het moment van de asielaanvraag, terwijl een medisch onderzoek zou hebben uitgewezen dat verzoeker rond de 20 jaar zou zijn. Er dient te worden gewezen dat zulk onderzoek niet onfeilbaar is. Er wordt namelijk een inschatting gemaakt van de leeftijd van verzoeker, doch de mate van maturiteit op een bepaalde leeftijd verschilt van persoon tot persoon. Daarnaast kan bezwaarlijk worden afgeleid uit een vermeende foutieve verklaring omtrent de leeftijd van verzoeker, dat zijn overige verklaringen per definitie eveneens foutief zijn.

Verder stelt de Commissaris-Generaal dat, gesteld dat het verhaal van verzoeker betreffende de bedreigingen uitgaande van de Taliban niet geloofwaardig is.

Hiervoor worden 3 elementen aangehaald: de verklaringen omtrent de doodsb bedreiging uitgaande van de Taliban zouden niet geloofwaardig zijn, verzoeker bewijst niet dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op hem en de dood van zijn vader dateert van meer dan 9 jaar geleden terwijl verzoeker in die periode zonder problemen in Afghanistan kon wonen

Deze drie elementen worden compleet uit hun context gerukt, laat staan dat dit volstaat als motivering tot weigering van asiel!

❖ Het argument dat de verklaringen omtrent de doodsb bedreigingen door de Taliban niet geloofwaardig zijn.

Het feit dat verzoekende partij niet vermeld heeft dat er een brief werd verstuurd door de Taliban tijdens het 'vrije relaas' maakt deze verklaring niet ongeloofwaardig. De interview-stijl van het CGVS is op die manier opgebouwd, dat verzoeker steeds kort moet antwoorden op vragen. Dat hij tijdens het vrij relaas geen uitgebreid antwoord heeft gegeven, valt dan ook simpelweg te verklaren doordat verzoeker de indruk had dat hij steeds korte antwoorden moest geven.

Ook het feit dat verzoeker in de eerste plaats aangaf dat er slechts één dorpeling was die hem de waarschuwing gaf en vervolgens dat er meerdere dorpelingen waren valt eenvoudigweg te verklaren doordat één dorpeling meerdere keren een waarschuwing is komen uiten.

Verder is het, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, niet vreemd dat verzoeker niet onmiddellijk na de eerste waarschuwing van R. het land is ontvlucht. Immers, verzoeker wou in de eerste plaats nagaan of deze waarschuwingen wel op de waarheid berustte. Vanaf dat hij echter de doodsb bedreiging per brief ontving, was hij verzekerd van het feit dat zijn leven daadwerkelijk in gevaar was.

Anderzijds dient ook te worden aangehaald dat slechts een fractie van hetgeen verteld wordt, ook effectief wordt neergeschreven.

Op die manier kan het 'interview' natuurlijk gemakkelijk gemanipuleerd worden, en is het niet moeilijk om ervoor te zorgen dat bepaalde passages uit het verhaal van de kandidaat-asielzoekers compleet worden overgeslagen en op die manier als inconsistent voorkomen.

Bovendien heeft verzoekende partij, teneinde zich op snelle wijze te kunnen integreren in onze maatschappij, getracht om de gebeurtenissen uit het verleden zoveel als mogelijk weg te dringen. Deze verklaring is plausibel :

het gaat immers om zeer onaangename herinneringen ... Het is heel logisch dat hij in die omstandigheden zo weinig mogelijk wenst herinnert te worden aan de gebeurtenissen uit zijn land.

Verzoekende partij verwijst verder naar het feit dat hij enorm zenuwachtig was vóór en ook tijdens het interview, hetgeen overigens begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties die ervan afhangen.

Verzoekende partij merkt op dat hij over zijn problemen in Afghanistan uren en dagen non-stop zou kunnen vertellen. Dit betekent dat zelfs een interview van enkele uren slechts een beperkte weergave kan geven van de gebeurtenissen waar verzoekende partij mee geconfronteerd werd.

Gelet op het beperkte tijdsbestek zien zowel de interviewer als de geïnterviewde zich verplicht om een selectie te maken, waardoor altijd en onvermijdelijk een aantal gebeurtenissen noodgedwongen onbesproken blijven of slechts zeer zijdelings worden aangehaald.

Het Commissariaat-Generaal maakt er zich te gemakkelijk van af.

Voor zover er al sprake is van een inconsistentie is deze in elk geval niet van aard om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

❖ Verzoeker kan uiteraard geen bewijs voorleggen dat de machtsovername van Taliban hem persoonlijk treft. Hoe zij hij immers dergelijk bewijs kunnen bekomen?

Verzoekende partij verwijst naar de moord op zijn vader en de doodsb bedreigingen ten aanzien van hem en zijn broer. Het feit dat zijn vader een hooggeplaatste functie uitoefende binnen de NDS, waarbij meerdere spionnen onder zijn toezicht stonden. Dit feit alleen bewijst op afdoende wijze dat het leven van verzoeker in gevaar is. Het is algemeen geweten dat de Taliban wraakacties wenst te ondernemen ten opzicht van oud-leden van de NDS en hun familieleden. Nu zijn aan de macht zijn gekomen in Afghanistan is het meer dan aannemelijk dat verzoeker op heden gevaar loopt.

Dit feit op zich zou nochtans reeds meer dan voldoende moeten zijn om het verhaal van verzoekende partij als perfect geloofwaardig te aanvaarden. Het Commissariaat-Generaal gooit het dan maar over een andere boeg, en argumenteert dat verzoekende partij niet kan aantonen dat verzoeker kan aantonen dat de machtsovername ten aanzien van hem een bedreiging uitmaakt ... Dergelijk argument is absoluut onredelijk, temeer daar men op die manier ongeveer 99% van de kandidaat-asielzoekers kan weigeren.

Van verzoekende partij eisen dat hij het hard bewijs voorlegt dat een terroristische organisatie het op hem gemunt heeft, is gewoonweg onaanvaardbaar. Hem op basis van dit element zijn status van politiek vluchteling ontkennen, zou al te gek zijn.

Nergens staat geschreven dat een kandidaat-asielzoeker over een minimaal aantal noodzakelijke bewijsstukken en documenten dient te beschikken alvorens hij het land binnenkomt: er zijn talloze mensen die elke dag asiel aanvragen zonder ook maar op enige manier te kunnen bewijzen hoe ze het

land zijn binnengekomen of welk hun identiteit is, en zonder dat dit feit achteraf tegen hen wordt gebruikt als argument om de asielaanvraag te weigeren. Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af.

Het aangevoerde argument kan niet worden aanvaard.

❖ Tot slot betoogt het Commissariaat-Generaal dat het verhaal van verzoeker weinig overtuigt daar hij 10 jaar in Afghanistan woonde zonder problemen met de Taliban.

Verzoekende partij stelt evenwel in zijn gehoor dat hij geen problemen ondervond als kind. De situatie ligt heel anders nu hij een volwassen man is. Zijn familie signaleerde reeds dat er zich problemen voordoen. Het risico op een aanslag op de volwassen zoon van een hooggeplaatste spion is zeer reëel. In Afghanistan zijn moordaanslagen een tamelijk normaal fenomeen. Het is een vorm van eigenrichting waarin de Taliban op willekeurige wijze zich het recht toekent om een onschuldig persoon te vermoorden. Evenwel zal de Taliban nooit vrouwen en kinderen vermoorden, daar de bevolking zich op die manier tegen hen zal keren. Wanneer men iets dieper ingaat op de besproken problematiek, blijkt dat de argumenten van verzoekende partij zeer aannemelijk zijn: hij ondervond geen problemen daar hij nog een kind was, maar nu hij de volwassen leeftijd heeft bereikt, loopt hij weldegelijk gevaar.

Had het Commissariaat-Generaal enige moeite willen doen om het verhaal van verzoeker grondig te onderzoeken en te toetsen aan hetgeen algemeen gekend is omtrent de problematiek, had het er voor verzoeker misschien anders uitgezien.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Een aantal gegevens worden door het Commissariaat-Generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de voorgaande procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoekende partij begrijpt totaal niet hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard.

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens zoals hierboven in het feitenrelaas reeds uiteengezet werd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, waarbij hij stelt dat er een reëel risico is en dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Nangarhar aangezien hij er met grote zekerheid het slachtoffer zal worden van wraakacties door de Taliban.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

In een vierde middel voert hij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 2 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker is afkomstig van het dorp Jamali, in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

Zijn vader was werkzaam bij het National Directorate of Security (hierna: NDS) van Afghanistan.

Zijn broer A.Z. was werkzaam bij het Afghaanse Nationale Leger (hierna: ANA).

Toen zijn vader stierf, kreeg broer A.Z. bedreigingen van de taliban. A.Z. ontvluchtte Afghanistan en werd op 17 september 2012 in België erkend als vluchteling.

Een maand voor zijn vertrek zouden de taliban ook verzoeker hebben geviseerd. Na zijn vertrek zou verzoekers broer K. zijn verdwenen.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zij het op zijn familie hebben gemunt door de werkzaamheden van zijn vader en zijn broer en omdat hij in Europa heeft verbleven.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, met name de beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan, en dit wegens een opeenstapeling aan inconsistenties, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen.

De Raad stelt vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om zo spoedig mogelijk alle nodige feiten en elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen zodat de commissaris-generaal kan beslissen over zijn beschermingsverzoek. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij voldoet aan zijn plicht om zijn vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Toen verzoeker werd uitgenodigd tot een vrij relaas werd uitdrukkelijk gevraagd om *“in detail de redenen [te] vertellen die ertoe geleid hebben dat [hij] Afghanistan ontvluchtte”*. Tevens werd benadrukt dat hij *“uitgebreid [zijn] volledige verhaal”* mocht vertellen en dat hij daarvoor *“volledig”* aan het woord zou worden gelaten (NPO, p. 12). Verzoeker kan dus niet ernstig voorhouden dat hij de indruk had dat hij kort op de vragen moest antwoorden. Bovendien werd hem na zijn vrij relaas nogmaals gevraagd of hij *“alle redenen [heeft] verteld die geleid hebben tot [zijn] vertrek uit Afghanistan?”*, waarop hij bevestigend antwoordde (NPO, p. 12). Verzoeker geeft aldus geen overtuigende verschooning voor het gegeven dat hij in zijn vrije relaas geen enkele melding maakte van de dreigbrief van de taliban. Daar deze dreigbrief volgens verzoeker stipuleerde dat de taliban hem binnen de tien dagen tot twee weken zouden vermoorden, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat hij melding zou maken van een brief met zulke grimmige boodschap. Dit geldt te meer daar hem werd gevraagd om de redenen voor zijn vertrek uitgebreid en in detail toe te lichten.

Het betoog dat verzoeker, gelet op het beperkte tijdsbestek, slechts een selectie maakte waardoor een aantal gebeurtenissen onbesproken bleven of slechts zijdelings werden aangehaald, is vaag en nietszeggend. Bovendien werd verzoeker op het eind van het persoonlijk onderhoud nog gevraagd of hij iets wilde toevoegen of vertellen, waarop hij ontkennend antwoordde. Hij had aldus de mogelijkheid om bijkomende elementen aan te halen, doch liet na dit te doen, zodat zijn betoog niet ernstig is. Bovendien haalt verzoeker ook nu in zijn verzoekschrift geen concrete gebeurtenissen aan die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet zou hebben uiteengezet zodat zijn betoog niet meer is dan een blote bewering. Overigens kan de duur van een persoonlijk onderhoud geen verklaring bieden voor het zuiver weglaten van feiten die bepalend waren voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder zeer duidelijk dat verzoeker eerst sprak over meerdere dorpelingen (NPO, p. 12) en vervolgens over slechts één dorpeling, genaamd R., die de bedreigingen van de taliban overbracht (NPO, p. 16). Verzoeker tracht dit post factum te verschoenen door te stellen dat het in wezen één dorpeling betreft die meerdere keren een waarschuwing is komen uiten, maar gaat geheel voorbij aan zijn verklaringen die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Bovendien verklaarde verzoeker tevens eerst dat de taliban aan andere dorpelingen hadden verteld dat ze hem wilden vermoorden (NPO, p. 12), terwijl hij later verklaarde dat R. dit slechts had gehoord toen hij ergens aan het werken was (NPO, p. 17).

Verzoeker blijft voor het overige steken in het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, loutere vergoelijkingen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het opwerpen van losse beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolg-trekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de verschillende bevindingen in de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde problemen met de taliban kunnen weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoeker beweert dat slechts een fractie van wat hij vertelde ook effectief wordt neergeschreven waardoor er makkelijk kan worden gemanipuleerd, beperkt hij zich tot blote beweringen zonder enige concrete staving. Daarenboven werd verzoeker in het bezit gesteld van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op 11 juni 2021 en was hij in de mogelijkheid hierover opmerkingen te maken, hetgeen hij ook deed per brief van 1 juli 2021, waarbij hij zaken verduidelijkte met betrekking tot zijn woonplaats in Afghanistan, de diensttermijn van zijn vader en de omstandigheden van diens overlijden.

Verzoeker voerde geen andere opmerkingen aan. Artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.”*

Waar verzoeker stelt dat hij heeft getracht om de gebeurtenissen uit het verleden zoveel als mogelijk weg te dringen en dat hij zenuwachtig was tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat uit het rechtsplegingsdossier op generlei wijze blijkt dat verzoeker zich niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress of emoties hem zouden hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bevindingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas, met name de beweerdde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan, dan ook gehandhaafd blijven en door de Raad worden bijgetreden.

5.2. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, ontslaat de bevoegde overheid evenwel niet van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de (objectieve) elementen waarover geen twijfel bestaat en een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Het gegeven dat hij niet aannemelijk maakt dat hij problemen zou hebben gekend met de taliban of andere groeperingen toen hij nog in Afghanistan woonde en vele jaren in zijn dorp bleef wonen na de dood van zijn vader en het vertrek van zijn broer, neemt immers niet weg dat verzoeker omstreeks augustus 2020 uit Afghanistan vertrok en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe machtsdynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Dat de taliban tijdens verzoekers verblijf aldaar soms heimelijk naar het dorp kwamen, neemt niet weg dat zijn dorp toen werd gecontroleerd door de voormalige Afghaanse overheid (NPO, p. 13). Gelet op de machtsovername door de taliban heeft zich hier een significante wijziging voorgedaan zodat verzoekers vervolgingsvrees moet worden beoordeeld vanuit deze nieuwe machtsdynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden problemen te hebben gekend met de taliban, er heden in het licht van de nieuwe machtsituatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd kan worden aangenomen.

5.3. In het kader van deze gewijzigde machtsituatie, stelt de Raad vooreerst vast dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekers vader werkzaam was bij het NDS. Evenmin betwist de commissaris-generaal dat verzoekers broer voor het Afghaanse leger werkte.

Dat verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde over de dood van zijn vader en de werkzaamheden en het vluchtrelaas van zijn broer, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zijn familieverwantschap met medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid niet wordt betwist. Verzoeker lijkt aldus te behoren tot een familie die regeringsgezind is en het leger en de voormalige regering steunde (zie NPO, p. 19: *“Ten eerste wil ik zeggen dat mijn vader heel eerlijk het land gediend heeft en gevochten heeft tegen die mensen en mijn broer heeft dat ook gedaan (...) En ten tweede, aangezien ik uit zo’n familie kom, dan zullen zij denken dat ik ook mijn vader en mijn broer hun weg zou volgen (...)”*, eigen onderlijning).

Tevens blijkt dat verzoekers broer in 2012 door de Belgische overheden werd erkend als vluchteling.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat elke beslissing over het verlenen van internationale bescherming moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van een beschermingsstatus. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *“moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, punt 48-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van richtlijn 2011/95/EU die stelt: *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”*

De Raad heeft evenwel geen kennis heeft van de gronden van de erkenningsbeslissing in hoofde van verzoekers broer. Dergelijke kennis van de erkenningsbeslissing is nochtans nodig om een mogelijk verband met of de implicaties van deze erkenning in te schatten op de persoonlijke situatie van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan, na de machtsovername door de taliban. Zulks geldt te meer wanneer uit het gehoor van verzoekers broer van 9 augustus 2012, beschikbaar in het administratief dossier, blijkt dat hij zijn vervolgingsvrees baseerde op bedreigingen van de taliban wegens de werkzaamheden van zijn vader bij het NDS en zijn eigen werkzaamheden bij het Afghaanse leger en verzoeker heden zijn vervolgingsvrees eveneens baseert op de werkzaamheden van zijn vader en broer.

Daargelaten de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oorspronkelijke vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan, is het in deze ook van belang in ogenschouw te nemen wat in de objectieve landeninformatie wordt vermeld over de huidige situatie van familieleden van medewerkers van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten en overheidsdiensten na de machtsovername door de taliban.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing van 14 maart 2022 is genomen op grond van de toen beschikbare landeninformatie over de gewijzigde situatie in Afghanistan, met name de EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, die werd gefinaliseerd op 8 december 2021 en het rapport van de VN Secretaris-generaal *“The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”* van januari 2022. Beide rapporten verschenen amper vijf maanden na de machtsovername door de taliban half augustus 2021, waarbij in het EASO-rapport de nodige caveats werden benadrukt met betrekking tot het nemen van toekomstgerichte besluiten, niet alleen wegens beperkingen in informatievergaring maar ook omwille van de hoogst volatiele overgangsperiode in Afghanistan op dat moment. Niettemin bevatten deze rapporten toen al indicaties van een repressief beleid van de taliban ten aanzien van voormalige medewerkers van de Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten, alsook ten aanzien van hun familieleden. Er blijkt uit de bestreden beslissing evenwel niet dat verzoekers situatie in het licht van deze landeninformatie en de gewijzigde machtsituatie op prospectieve wijze werd beoordeeld; er werd enkel verwezen naar verzoekers ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en zijn situatie voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Heden ligt er meer uitgebreide en meer recente landeninformatie voor die dateert van na de bestreden beslissing en op basis waarvan een aantal risicoprofielen kunnen worden geïdentificeerd. Zo blijkt uit het geheel van de actuele objectieve landeninformatie door de partijen voorgelegd dat personen die familie zijn van leden van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten en/of van leden van de voormalige Afghaanse overheidsdiensten een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben vanwege de taliban of ISKP (zie de rapporten van EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”* van augustus 2022 en *“Afghanistan: security situation”* van augustus 2022, EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022 en EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 54-58).

Gelet op de voorliggende landeninformatie, meent de Raad dat zonder nader onderzoek en zonder enige concrete verduidelijking omtrent de erkenningsbeslissing in hoofde van verzoekers broer geen abstractie kan gemaakt worden van diens erkenning en de redenen voor vervolging, daar in casu niet kan worden uitgesloten dat verzoeker wegens zijn familiale band met deze erkende persoon en het regeringsgezinde profiel van zijn familie zelf vervolging of ernstige schade riskeert.

5.4. De Raad stelt verder vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook uitdrukkelijk naar zijn verblijf in Europa heeft verwezen (NPO, p. 19); in casu verblijft hij sinds november 2020 in België. Verzoeker werd hierover niet nader ondervraagd bij het CGVS en in de bestreden beslissing wordt geen enkele beoordeling gemaakt over de mogelijke risico's bij terugkeer naar Afghanistan wegens een verblijf in Europa.

Zoals reeds gesteld, in de actuele objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld en die dateert van na de bestreden beslissing, kan duidelijk worden ontwaard welke profielen er sinds de machtsovername door de taliban een risico op vervolging lopen. Hieruit blijkt niet dat heden in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er wordt echter wel aangenomen dat personen die “verwesterd” zijn of als “verwesterd” worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Westerse landen, een risicoprofiel hebben. Personen onder dit risicoprofiel kunnen, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging hebben vanwege de taliban, de Afghaanse samenleving of hun familie (zie de rapporten van EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*” van augustus 2022 en “*Afghanistan: security situation*” van augustus 2022, EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022 en EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 77-79). In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij in het kader van een (toegeschreven) verwestering rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, diens gedragingen, zijn zichtbaarheid en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort. De Raad stipt aan dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

5.5. De Raad benadrukt ook nog dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd en of deze terugkeerders familieleden zijn van personen gelieerd aan de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten en/of de voormalige Afghaanse overheidsdiensten. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65).

In casu wordt verzoekers herkomst uit het rurale dorp Jamali, in het district Behsud van de provincie Nangarhar, niet betwist.

Verzoeker verklaarde dat de dorpelingen op de hoogte waren van zijn vaders werk bij de NDS (NPO, p. 7). Verder verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn broer, die als vluchteling werd erkend in België, een jaar tot anderhalf jaar geleden een vrouw huwde van een dorp verder dan zijn dorp (NPO, p. 9-10). Het is dan ook niet onaannemelijk dat men in het dorp ook op de hoogte is van het vertrek van verzoekers broer uit Afghanistan en zijn verblijf in België sinds 2012 als erkend vluchteling.

5.6. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, p. 5). Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Vooral ISKP heeft een sterke positie in Nangarhar, in het bijzonder in de stad Jalalabad. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan eveneens worden

beschouwd als een risicoverhogende factor voor verzoeker (EUAA “*Afghanistan: security situation*”, augustus 2022, p. 156-162; EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 136-138).

5.7. Gelet op wat voorafgaat, wordt vastgesteld dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele elementen aanwezig zijn, en tevens als zodanig door verzoeker in het verzoekschrift worden aangehaald, die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen in het licht van de hierboven geschetste actuele risicoprofielen, al dan niet samen gelezen.

De Raad herhaalt dat het onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging tevens een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging vóór het vertrek zou kunnen vastgesteld worden, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoeker geenszins uit, te meer gelet op de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en de actuele beschikbare landeninformatie.

Een verder onderzoek naar verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden (o.m. regio van herkomst, het profiel van zijn familie en hun steun voor het voormalige Afghaanse leger en de voormalige Afghaanse overheid en zijn verblijf in België) in het licht van de voormelde actuele objectieve landeninformatie, de gewijzigde machtsdynamiek op nationaal en lokaal niveau als gevolg van het huidige talibanregime en de capaciteit van de taliban om informatie in te winnen of te horen te krijgen over (teruggekeerde) personen, dringt zich dan ook op.

Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken. Dat verzoekers familie nog steeds in het dorp zou wonen (NPO, p. 8), is een element dat in deze beoordeling kan worden meegenomen en meegewogen.

In dit kader merkt de Raad ook nog op dat verzoeker op het CGVS werd gehoord op 9 juni 2021, dit is voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Bij gebrek aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES